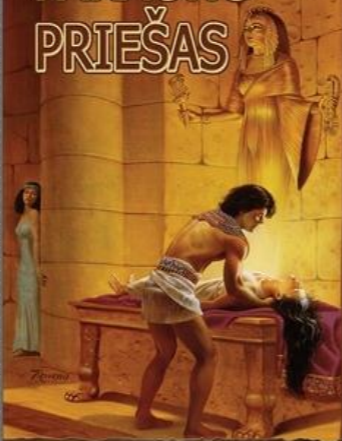

f

eridanas

Brian Lumley

FARAONO
PRIEŠAS

427

PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Brian Lumley
FARAONO PRIEŠAS
Fantastinis romanas

Gerai žinome, kokia sena Egipto civilizacija. Tačiau nė neįsivaizduojame, kad gerokai prieš pirmąją faraonų dinastiją Egiptą aplankė svečiai iš žvaigždžių. Nenutuokiame, jog vėliau pastatytos piramidės tik apgailėtinos ateivių kosminių laivų kopijos...

Khajaus šeimą išžudė faraonas, o pats jaunuolis priverstas bėgti iš šalies. Praėjo daug metų, Khajus tapo garsiu kaimyninės šalies karvedžiu ir, padedamas septynių baltųjų magų, atveda savo kariuomenę prie faraono, išsigimusio ateivių palikuonio, miesto sienų. Tačiau faraoną saugo septyni juodieji magai...

Iš anglų kalbos vertė VLADA BAUBONIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
427 tomas. Serija įkurta 1990m.

Brian Lumley KHAI OF ANCIENT KHEM
Copyright © by Brian Lumley, 1980

Cover art copyright © by Rowena, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2008
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

PIRMA DALIS

1 skyrius

PRIE JAIT ŠEŠO TVENKINIO

Juodaakė Aštarta, visus žavinti tamsiais tarsi varnos sparnas plaukais bei lygia aksomine oda, įžengė į Gilf Kebiro kalnų urvą ir atsiklaupė priešais šventą Jait Šešo tvenkinį. Tvenkinyje tyvuliavo ne vanduo - jame buvo tirštas skystis, kuris tamsiomis, mėnulio neapšviestomis naktimis sunkėsi pro plyšį urvo sienoje. Skystis atrodė tamsus, tarsi didžiulės Aštartos akys. Tvenkinio paviršius ramus, sustingęs. Ramus buvo ir moters veidas. Kol kas...

O po tuo paviršiumi...

Karalienės veidas atsispindėjo tvenkinyje. Tarsi juodas gintaras blizgantys jos akių vyzdžiai beveik susiliejo su rainele. Mėlynai dažytos blakstienos atrodė ilgos, riestos. Virš jų - ploni, melsvai juodi antakiai. Moteris buvo susimąsčiusi, ji suraukė antakius. Jos melsvai juodi, padengti laku plaukai krito sunkiomis sruogomis, tačiau jie neuždengė nedidelių,

prigludusių moters ausų. Plaukų sruogos susitiko kiek žemiau duobutės, prie ilgo kaklo, kur jos buvo susegtos avietinės spalvos sage su brangakmeniais. Toliau plaukai krito laisvai ir siekė iki juosmens. Nededukė tiesi nosis išdidžiai užriesta, šnervių forma priminė du mažyčius lašelius. Dailus, beveik kvadratinis smakras tarsi užbaigė Kušo valdovės portretą.

Karalienės bruožai buvo nepriekaištingai žavūs - klasikinio moters veido bruožai, panašūs į tuos, kurie, praėjus tūkstantmečiams, papuoš vadovėlių puslapius. Tiesa, Nefertitė taps Kemeto karaliene, arba Egipto, kaip vėliau bus pavadintas Kemetas. O Aštarta buvo Kušo kandasa. Daugelį šimtmečių Kemetas ir Kušas varžėsi tarp savęs, ir buvo akivaizdu, jog ši kova pasibaigs tik tuomet, kai karas išsekins vieną ar kitą šalį arba negailestingas teisėjas - laikas - nušluos kurią nors iš jų nuo žemės paviršiaus.

Dabar Aštarta buvo šventame požemyje. Ji atsiklaupė priešais Jait Šešo tvenkinį, nes atsiņšė čia didelį nerimą. Šiuo metu karas tarp dviejų šalių įsiliepsnojo su nauja jėga. Kušo armija, vadovaujama Khajaus Ibizino bei Maneko Totako, įžengė į Kemeto valdas prie didžiojo Nilo, pasirengusi smogti į pačią faraono

Hasatuto karalystės širdį. Aštartos kariuomenė apsupo Asorbeso miestą, kuris slėpėsi už aukštų galingų sienų. Miesto viduryje išdidžiai stūksojo būsimoji Hasatuto kapavietė - didžiulė jau daugelį metų statoma piramidė...

Valdovė laukė žinios apie savo kariuomenės pergalę. Tačiau žinios vis nebuvo.

Ar galėjo atsitikti taip, kad burtininkai bei juodieji faraono magai pavertė Kušo pergalę pralaimėjimu? Aštarta tuo negalėjo patikėti. Nors per penkerius valdymo metus kandasa matė visko... Todėl dabar ir atėjo čia. Valdovė laukė žynio Imtros, pažadėjusio jai regėjimą. Imtra buvo senas ir negalėjo pakilti į kalną prie tvenkinio taip greitai, kaip anksčiau. Aštartai pasirodė, kad ji laukia jau seniai. Galiausiai kandasa išgirdo sunkų burtininko kvėpavimą bei jo žingsnius. Ji pakėlė galvą.

Burtininkui žengiant į urvą, vidurdienio saulė apšvietė jo ilgus žilus plaukus bei barzdą. Tą akimirką Aštartai jie pasirodė rausvi, o auksiniai simboliai ant juodos žynio tunikos švietė net urvo tamsoje. Prie senio riešo ant odinio raištelio kabėjo nedidelis šviestuvas. Po truputį Imtros akys priprato prie tamsos ir jis pastebėjo karalienę Aštartą, sustingusią prie tvenkinio.

Žynys sulaukė kvapą. Šis žmogus jau sulaukė garbingo amžiaus, ir ugnis jame beveik buvo užgesusi, tačiau kerintis karalienės grožis priverstė smarkiau plakti jo širdį. "Jos grožis galėtų net mirusį pažadinti" - pagalvojo apie savo mirusio brolio proanūkę senasis Imtra.

Aštarta vilkėjo ryškiai raudona suknele. Suknelė tiesi, be diržo, ant kairiojo peties susegta sage. Kandasos rankos, kaklas, dešinioji krūtinės pusė buvo apnuoginta. Net su tokiais paprastais apdarais moteris atrodė dieviškai graži. Urvo prietemoje ji priminė tobulą perlą tamsioje austrės geldutėje. Aštarta buvo labiau panaši į deivę, negu į mirtingąją karalienę, nors Imtra netikėjo senaisiais dievais. Jie mirė taip pat, kaip ir Sachara, neseniai dar buvusi žalia šalis. Senuosius dievus visi menkino, niekino, po to juos sunaikino žiaurumu garsėjęs juodieji faraono Hasatuto magai bei burtininkai.

Seni Imtros sąnariai sugirgždėjo, kai jis pamėgino priklaupti priešais savo valdovę ant vieno kelio, po to žynys sunkiai atsirėmė keliais į dulkėto urvo dugną. Valdovė jo nesustabdė, nors toks vergišku jausmų demonstravimas atrodė beprasmiškas. Nebuvo reikalo burtininkui dar kartą įrodinėti ištikimybę val-

dovei - jau aštuonias dešimtis metų jis ištimi-
mai tarnavo Aštartos seneliui, jos tėvui, o da-
bar ir jaunajai kandasai.

Senis kakta palietė grindis, ir moteris uždėjo
ranką ant jo šviesios galvos.

- Atsistokite, tėve, - įsakė moteris. - Eime,
pasižiūrėkime, kas ten atsitiko. Jei viskas būtų
gerai, manau, žinia seniai mus būtų pasiekusi.

- Taip, valdove, jūs tikriausiai teisi, - atsakė
senis ir atsiklaupė prie tvenkinio šalia karalie-
nės. - Tik turiu jus įspėti, jog Jait Šešas dabar
nėra toks krištolinis, koks buvo anksčiau. Ne-
galima tikėti viskuo, ką gali jame pamatyti, o
ir vaizdiniai ne visada aiškūs bei suprantami.

- Bet mudu vis tiek pažvelgsime į jį, - pasakė
valdovė.

Jie sutelkė dėmesį į juodą tviskantį paviršių.
Imtra išpylė į tvenkinį nedidelio odinio krepše-
lio turinį, po to judesiu paprašė valdovės tru-
putį atsitraukti. Tada susikaupė ir pradėjo kaž-
ką šnabždėti. Šitie stebuklingų burtų žodžiai
buvo perduodami Imtros giminėje iš kartos į
kartą - jie visi garsėjo kaip burtininkai. Senio
balsas urvo tyloje skambėjo neįprastai keistai.

Magiškus žodžius jis tarė monotoniškai, bet
vis garsiau ir garsiau. Galų gale senis pakėlė

žibintą, kabantį ant riešo ir ėmė juo mosuoti. Iš žibinto plyšių pasirodė kvapieji dūmai. Burtininkas atidengė žibintą, išlaisvindamas dūmus... Kai Imtra ištaręs stebuklingus žodžius nutilo, ir jo balso aidas užgeso tolimuose urvo kampuose, pakilo stiprus vėjas. Senis ištiesė virpančią ranką ir išbarstė ant tvenkinio paviršiaus pelenus iš žibinto.

2 skyrius

REGĖJIMAI TVENKINYJE

Tvenkinio paviršius nušvito žydra ugnimi. Milijonai mažyčių virpančių šviesos liežuvių pradėjo paslaptinę savo šokį ant tamsaus skysčio - jis tapo mėlynas, tviskantis. Pelenai, kuriuos išbėrė Imtra, pradėjo smilkti, skleisdami aštrų kvapą, apsvaiginusį burtininką bei Aštarą.

Senis bei Kušo valdovė klūpojo tarp besiplaikstančių šešėlių. Staiga jiems ėmė svaigti galvos, prieš jų akis plaukė vaizdai. Širdžių plakimas padažnėjo - pasiekė iki pustuzinio dūžių per sekundę... Kai liepsnos liežuviai, šokinėjantys ant tvenkinio paviršiaus, po truputį

pradėjo gęsti, jų širdys irgi kiek aprimo. Ugnis mirdama, kūrė ant tamsaus paviršiaus vaizdus - paveikslus, gyvenančius savo paslaptinę gyvenimą.

Ir burtininkas, ir karalienė tuo pat metu įkvėpė stebuklingų smilkalų dūmų ir pasilenkė virš tvenkinio, mėgindami įžiūrėti vaizdus, kuriuos jiems siuntė ugnies liežuviai. Jie susikau­pė, žiūrėjo ir matė... O kai dūmai užpildė urvą, abu stebėtojai krito be sąmonės. Ir juos aplankė svaigalų sukelti sapnai - jie matė efemeriškus vaizdinius bei beformius vaiduoklius...

- Valdove! Jūsų Aukštybe, prašau atsibusti!.. Ir tu, burtininke Imtra, kelkis!

- Kas? Kas čia? - sumurmėjo senis, ką tik ne­labai švelniai papurtytas kažkienu rankų.

Burtininkas pakėlė galvą ir pamatė palinkusį ties juo karį. Prie jaunuolio aprangos buvo pris­iūtas skiriamasis kovos vežimų ženklas. Jo kairioji ranka buvo sutvarstyta. Sužeista ranka ir sutrukdė jaunuoliui išvykti drauge su kitais Aštartos kariais kovoti prieš Hasatuto armiją į Nilo slėnį - jis pasiliko kalnuose.

- Nubusk, Imtra. Tai aš, Harekas Ihris. Kelkis ir žadink valdovę. Pas mus atvyksta raitelis. Jis

bus čia už poros valandų... Veidrodžiai parodė.

- Kas? Raitelis? Žygūnas!

Kario padedamas, senis atsisėdo. Jų balsai pažadino ir valdovę - moteris sujudėjo.

- Valdove, - pašaukė ją Imtra. - Iš Asorbeso atvyksta raitas pasiuntinys. Be abejo, jis atveža laišką. Veidrodžiai įspėjo apie jo artėjimą. Jis pasieks stovyklą už poros valandų.

Aštarta atsikėlė pati, o seniui padėjo Harekas Ihris. Jie išėjo iš urvo, ir gaivus vėsus oras apgaubė jų kūnus. Vakaruose, žemai prie pat žemės, kabėjo saulės kamuolys, o rytuose kažkas mirgėjo - greitai ir ryškiai - atspindėdamas auksinius, skubančio pasislėpti už horizonto šviesulio spindulius.

- Pažvelk, - Imtra parodė virpančiu pirštu. - Veidrodžiai kalbasi su mumis paties Ra balsu.

- Juk Ra - tai Kemeto dievas, - susiraukusi piktai atsakė valdovė. - O mes - Kušo vaikai. Tai tik Saulė, ir ji turi ne daugiau dieviškumo, negu "šventieji" faraono krokodilai.

- Taip, valdove, - sutiko burtininkas, nors sielos gilumoje manė, jog besileidžiančios saulės spinduliuose tikrai slypi kažkas dieviško. Po to senis pasisuko į karį ir pasakė: - Eik, jaunuoli. Greitai mes pasivysime tave. Mudu su kandsa

dar turime kai ką aptarti.

Karys linktelėjo ir greitai pasileido žemyn stačiu šlaitu.

- Kai tik pasiuntinys atvyks į stovyklą, tegul jį tuojau pat atveda į mano palapinę, - pasakė Aštarta, tolstančiam kariui. - Ir tegul paruošia vyno bei mėsos...

Po valandos, kai jiedu jau artėjo prie kalno papėdės, Aštarta ir burtininkas pagaliau pradėjo pokalbį. Iki tol jie tausojo jėgas, pagelbėdami vienas kitam pavojingose vietose, kai kojos slydo ir bet koks neatsargus judesys galėjo pargriauti juos ant žemės. Dabar nusileidimas buvo kiek saugesnis. Jie jau artėjo link palapinių, pastatytų prie gražaus ežero, skendinčio tarp tuopų, palmių bei žalių krūmų.

- Dukrele, ar tu matei ką nors juodame Jait Šešo tvenkinyje? - pasidomėjo Imtra.

Moteris susiraukė, pažvelgė į burtininką ir linktelėjo:

- Taip, kai ką mačiau. Daug visko. Bet tie vaizdai man buvo nesuprantami. Manau, jie neturi jokios prasmės. Bet tu juk burtininkas. Ką tau pavyko išvysti?

- Valdove, aš... - senis akimirką nutilo, po to

prabilo vėl: - Jau minėjau, kad vaizdai tvenkinio paviršiuje gali būti apgaulingi. Geriausiu atveju, jie tik miglotai, neaiškiai atskleidžia situaciją...

- Tu pamatei kažką blogo? - neleido jam užbaigti minties karalienė.

Imtra nuleido galvą, pasižiūrėjo į savo sandalus, po to vėl prabilo, atsargiai rinkdamas žodžius:

- Mačiau kažką... Šių vaizdinių reikšmę sunku paaiškinti, todėl nespauk manęs, Aštarta. Mano mintys gali sukelti tau nerimą - tikriausiai visai bereikalingą. Be to, jaunos akys šviesesnės - jos dažniausiai mato aiškiau. Ką tau pavyko įžiūrėti tvenkinyje?

Aštarta, nors buvo dar labai jauna, garsėjo išmintimi. Ji nereikalavo atsakymo iš senojo burtininko, o pati papasakojo jam, ką mačiusi juodame tvenkinio vandenyje:

- Ten važinėjo vežimai, į kuriuos nebuvo įkinkyti nei jaučiai, nei arkliai. Jie lakstė labai greitai - tokiu greičiu iš dangaus krinta žvaigždės, - pradėjo karalienė ir jos didžiulės tarsi migdolai akys iš nuostabos dar labiau suapvalėjo. - Tuose vežimuose buvo daugybė žmonių, jie vilkėjo keistais prabangiais drabužiais. Dar

pastebėjau milžiniškus paukščius. Jie savo pilvuose pernešinėjo žmones, bet jų nerijo. Jūromis bei upėmis plaukiojo laivai... bet burių neturėjo ir buvo ilgesni už Hasatuto piramidės pagrindą! Tada pasirodė didžiulės gyvenvietės - kur kas didesnės už Kušą bei Kemetą. Akmeniniai namai buvo aukštesni už kalnus, tenai knibždėte knibždėjo žmonių, o šie buvo skirtingų odos spalvų. Milijonai žmonių. Po to...

Čia moteris staiga atsisuko, netikėtai užklupdama Imtrą. Ji norėjo pagauti burtininko žvilgsnį...

- Tada atpažinau karvedį Khajų, savo būsimą vyrą, dar vaikystėje pabėgusį iš Kemeto. Ar tu irgi matei Khajų, Imtra?

- Khajų? Karo vada? - senis iš visų jėgų stengėsi atrodyti nustebę.

- O ar tu pažįsti dar vieną Khajų? - įtariai paklausė Aštarta ir prisimerkusi įsmeigė žvilgsnį į burtininką. Šią akimirką moteris priminė milžinišką katę, gudriai stebinčią bejėgią savo auką - mažą pelytę.

- Ne, valdove, žinoma, ne, - sumurmėjo Imtra. - Aš nemačiau Khajaus tvenkinio paviršiuje, - pamelavo senis. - Mano regėjimų negalima net lyginti su tavaisiais... O dabar tęsk, dukre-

le, pasakok, ką dar tau pavyko pamatyti. Ir apie karvedį Khajų papasakok.

Aštarta dar keletą sekundžių nenuleido akių nuo seno raukšlių išvagoto burtininko veido, po to atsipalaidavo ir pareiškė:

- Aš jau viską papasakojau... Tiesa, Khajus turėjo sparnus. Jis stovėjo ant žalio kalno, uolėtoje, man nepažįstamoje vietovėje. Po to pakilo aukštyn, ir čia... kažkas nukrito iš dangaus tiesiai ant jo... kažkas panašus į milžinišką vanagą. Ir tada Khajus sukniubo ant žemės. Po to regėjimai dingo.

Dabar jieduėjo per dygiais kauburėliais nusėtą žolę, vis artėdami prie stovyklos. Tiesiai priešais juos stovėjo didžiulė Aštartos palapinė, labiau primenanti pavėsinę, išpuostą purpurinėmis bei auksinėmis spalvomis. Palapinė stovėjo prie ežero ir mirguliavo besileidžiančios saulės spinduliuose. Atrodė, tarsi saulė skuba pasislėpti tarp dviejų viršukalnių. Aštartos suknelė derėjo prie palapinės spalvų, o stebėtinais lygi valdovės oda šitame fone atrodė neapsakomai graži.

Priešais palapinę stovėjusi tarnaitė žemai nusilenkė ir pabučiavo ištiestą karalienės ranką....